

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'. (Έξάμηνο Β') * ΑΘΗΝΑ, 7 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1910 *

ΑΡΙΘΜΟΣ 411

Ένας λαός υψώνεται άμα δείξη πώς δὲ φοβᾶται τὴν ἀλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. Ἀθηναϊκά γράμματα.
ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ. Ταφόπετρα (μετάφρ. ἀπὸ τὸν Arnold).
Α. Ε. Κουρέντες: Ἰγισινή.
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ. Lux in tenebris.
ΡΗΝΑ ΔΕΒΑΝΤΗ. Ἐπὶ τῆ ζοῆ: «Ἀχμέτ».
ΔΗΜ. ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΣ. Petrarca: Sonetto CIII.
ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ. Ὁ Ἐμπορὸς τῆς Βενετίας τοῦ Σεξπέρου (συνέχεια).
Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ. Δίγα λόγια γιὰ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο.
Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ. Ἡ Νεοελληνικὴ Ποίηση.
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Τάσοι (συνέχεια, κεφ. 4).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ— ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ— ὍΤΙ ΘΕΛΕΤΕ— ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΑ ΦΟΙΕΤΡΑ

(ARNOLD)

Σμυρτίας εδω ρήξτε έναν κλώνο,
ρήξτε διο φύλλα κισσο.
Δίχως πίκρα κοιμάται και πόνο . . .
αχ ας είταν κι' εγω.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

PETRARCA: SONETTO CIII

Ἔστησε ὁ Ἐρωτας σκοπὸ τοῦ δοξαριοῦ του ἐμένα,
Καθὼς στὴ φλόγα τὸ κερί, στὸν ἥλιο τὸ χαλάζι,
Στὸν άνεμο τὴν καταχνιά, και βγαίνουν βραχνιασμένα
Τὰ λόγια μου.—Σπλαχνίσου με Κυρά—μὰ δὲ σὲ γνοιάζει.

Τὰ μάτια σου μοῦ ρίξανε βόλια φαρμακωμένα,
Και μήτε τόπος ἢ καιρὸς μοῦ βγάνουν τὸ μαράζι,
Μὰ σὰν παιγνίδι τὸ θαρρεῖς, κι ἄς ἔρχονται ἀπὸ σένα
Ἡλιος, φωτιές, άνεμικές κι ὁ πόνος πού με σφάζει.

Μὲ σαγιττεύει ὁ λογισμὸς· εἶναι Ἡλιος ἢ θαριά σου
Ὁ πόθος μου φλογίζει με· κι ὁ Ἐρωτας μὲ ξαφνίζει
Μαζὶ μὲ τούτα τ' ἄρματα μὲ κρούει και μὲ σκοτώνει.

Κι οἱ τραγουδιές οἱ ἀγγελικές κ' ἡ μαγικὴ ὀμιλία σου
Μὲ τὴν ὀλόκληρη πνοή, πού με λιγοθυμίζει,
Εἶν' ἡ αὔρα ἐκείνη, ὦ Λάουρα, πού τὴ ζωὴ μου λιώνει.

ΔΗΜ. ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΣ

LUX IN TENEBRIS

«Ἐγένετο δὲ ὁ Ἴθρὸς αὐτοῦ ὡσεὶ ἠρόμβοι
αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν . . .»
(Κ. Δ.)

Και εἶτανε τὰ μάτια μου
Ἐπὶ Σένα θαμπωμένα·
Και εἶτανε τὰ χεῖλια μου
Ἐπὶ τὰ χεῖλια Σου ἀναμμένα·
Και εἶτανε τὰ χέρια μου—
Ἐπὶ τὰ χάρδια Σου—γιομάτα,
Και σὰν Ἡλιος ἔφεγγεν
Τοῦ Μαρτυρίου ἢ στρατά . . .
Κι ὁ πικρὸς ὁ ζουρνιαχτὸς
Ποῦ τυραννάει—ὁ Θε μου,
Τὰ μάτια μου, και χύνεται
Κι ὀμπρὸς κι ἀπάνωθὲ μου,
Και—σὰν πέλαο ἄσωστο
Περνάει ἀπὸ κοντά μου,
Γίνεται ὁ Λιβανωτὸς
Τ' άνέσπερον Ἐρωτά μου . . .
Και στὸ δρόμο τὸν πικρὸ,
Και στὸ μαρτύριο ποῖμαι,—
Σὲ νειρεύουμαι βαθιά
Και σὲ συλλογιούμαι.
Κι ὄσο μοῦ φωτοβολᾶς,
— Καλὲ γλυκέ μου Κρίνε,—
Κι ὄσο μοῦ γλυκοφωτᾶς,
Μαρτύριο πὰ δὲν εἶναι·
Κι ὁ πικρὸς μου ὁ ἴδρωτας
Χάμου γλυκὸς σταλάει,—
Και τριαντάφυλλα ἀπὸ μπρός,
Τριαντάφυλλα ἀπὸ πλάι . . .

Ἐπιλλης τοῦ 910.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΒΑΔΕ Ρωμιὸ νὰ τοῦ συντάξῃ Νόμος, και ἔκ τοῦ προλάβῃ κάθε περιστατικὸ πὸ πρέπει νὰ προστατεύῃ αὐτὸς ὁ Νόμος. Στὴν πράξη ἔμως ἀπάνω, ἄλλος λόγος. Πὼς ὁ Νόμος εἶναι ἱερὸ συμφωνητικὸ πὸ ὁ καθένας ἀνάλαβε νὰ τὸ φυλάξῃ μ' ὄλους τοὺς ἄλλους, μπόρει κι αὐτὸ νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξῃ μὲ μιὰ διατριβὴ ἢ και μ' ἕνα βιβλίο. Νὰ τὴ ζυμώσῃ ἔμως αὐτὴ τὴν ἀρχὴ μέσα στὴν καθημερινὴ του ζωὴ, ὄχι πὼς δὲν τῆχει στὸ αἷμα του—τῆχει, ἀφοῦ σὲ ξένουστόπους, θέλοντας και μὴ, τὸν σέβεται τὸ Νόμο—στὸν τόπο του ἔμως πὸ ὁ Νόμος δὲν πολυδουλεύει, δὲν τὸ καλόνειωσε ὁ Ρωμιὸς τὸ συμφωνητικὸ του αὐτὸ μὲ τοὺς συντοπίτες του.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ